
Húsvét IV. hete

Hétfő

ApCsel 11,1-18 ■ Jn 10,1-10

„Azért szeret engem az Atya, mert odaadom az életemet... Nem veszi el tőlem senki, magam adom oda, mert van rá hatalmam, hogy odaadjam.”

A Szentlélekben való újjászületésnek, az örök életbe való belépésnek leghitelesebb bizonyítéka, amikor az ember önként odaadja az életét. Erre csak az ember képes a földön, mert csak ő képes szabadon dönteni a szeretet mellett, hiszen a szeretet nem más, mint személyes önátadás.

Az ember arra kapott képességet, hogy ne csupán valamit adjon embertársának, hanem önmagát adja, szeretetből. Ez a képesség a szentháromságos Istenhez teszi hasonlóvá. A szeretetből fakadó és a szeretetben történő önátadás az egész világmindenség egyedülállóan nemes, tiszta eseménye, minden mást felülmúló teljesítmény.

Ádámnak és Évának éppen ez a képessége az, amely a leginkább megsérült a bűn miatt. Azóta az emberi önátadást megfertőzte az önzés, a szeretetkapcsolatokba beférkőzött a számítás, a kisajátítani akarás, a másik ember eszköznek tekintése. Szeretetünk görcsös és sokszor féloldalas próbálkozásaiban önközpontúságában megragadt, sebzett lényünk vergődése nyilvánul meg. A szabad önátadásra csak Isten Szentlelke, a szeretet Lelke teheti képessé a bűnbeesés utáni embert.

Félünk ettől az önátadástól, mert ez azt is jelenti, hogy meg kell halnunk magunknak. Amikor Jézus arról beszélt, hogy van hatalma odaadni az életét, már eljövendő halálára utalt. Mégis hangsúlyozta, hogy nem elveszik tőle az életét, hanem ő maga adja oda. Odaadja, nem pedig eldobja magától: visszaadja az Atyának.

Erre az egyetlen hatalmas tetre kaptuk meg mi is a Szentlelket. Az önajándékozás minden más ajándékozásnál nagyobb örömmel jár, ugyanakkor vérrel verítékezéssel is.

Ezen a világon minden ajándékozó gesztust félre lehet érteni, rosszra lehet magyarázni, el lehet utasítani és vissza lehet vele élni. Amikor pedig önmagunkat ajándékozzuk, mindennél nagyobb kiszolgáltatottságot vállalunk. Mégis megéri: Istennek való önátadásunk nem vallhat kudarcot, ha emberileg sikertelennek tűnik is.

Azt a feladatot kaptuk itt a földön, hogy egész valónkat mintegy összefoglalva adjuk át életünket az Atyának a Fiú által a Szentlélekben, mindeneke előtt azokon keresztül, akiket Isten ránk bízott.